

Svet je Rozprávky o zvieratkách **kvet**

Veronika Šikulová
Agáta Petrakovičová

Ilustrovala Aneta Holasová

Svet je kvet

Rozprávky o zvieratkách

Svet je kvet

Rozprávky
o zvieratkách

Veronika Šikulová
Agáta Petrakovičová

slovar

Text © Agáta Petrakovičová,
Veronika Šikulová 2025
Illustrations © Aneta Holasová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo
SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6923-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna
časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovať ani šíriť v nijakej forme
ani nijakými prostriedkami, či už
elektronickými alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného
alebo budúceho informačného
systému a podobne bez
predchádzajúceho písomného súhlasu
vydavateľa.

Premena 9

Veronika Šikulová

Ako išli žaby na vandrovku 21

Agáta Petrakovičová

Panelstory 33

Veronika Šikulová

Tam, kde býva bobor 55

Agáta Petrakovičová

Suchá handra na dne morskem 65

Veronika Šikulová

Plchova rajzovačka 76

Agáta Petrakovičová

Išla blcha na tanec 83

Agáta Petrakovičová

Na krásnom modrom Dunaji 93

Veronika Šikulová

Paradajka za rohom 111

Veronika Šikulová

Premena

V jeden podvečer sa roháč Gregor prebral v lese z nepokojných snov a zistil, že sa premenil na človeka. Ležal na chrbte. Keď zdvihol hlavu, uvidel svoje vypučené kopcovité brucho a biele nohy, na konci rozstrapkané prstami.

„Čo sa to so mnou stalo?“ povedal si.

Jeho domov, malé hmyzie obydlie predtým spočívalo medzi štyrmi stenami z dubového dreva.

Pod dubom sa ako kolekcia vzoriek zelených textílií rozprestieral mach. Gregor si mach oblúbil. Teraz však ako keby na kmene stromu visel obrázok, ktorý si niekto vystrihol z časopisu a nestihol ho vsadiť do rámu. Bol to zhluk cifrúš bezkrídlych, ľudovo nazývaných električky. Sedeli vzpriamene a otrčali červené uniformy, v ktorých sa strácalo ich telo.

„Gum ghana, ser ser papa,“ pokúsil sa im prihovoriť, no z úst mu vychádzali iba čudné

zvuky a cifruše, s ktorými sa poznal od detstva, nerozumeli.

Gregorov pohľad sa upriamil na pochmúrne počasie, kvapky dažďa dopadajúce na konáre a lístie.

„Čo keby som si ešte trochu pospal a zabudol na všetky tieto hlúposti,“ pomyslel si.

Chrobáky sú zvyknuté spať na bruchu pod kôrou stromu, no ako človek sa pod kôru stromu nezместil. Zatvoril oči, aby sa nemusel

pozerať na svoje čudné nohy. Vonku prší, Gregorovi zrazu prekáža studená voda!

Nie je jednoduché byť chrobákom. Deň čo deň na cestách a na nohách, ustavične sa niekam štverať, niečo preliezať, niekomu uhýnať, zaliezať, k tomu ešte trampoty s úkrytmi, starosti s vodou a naháňanie za potravou. Napriek tomu je to lepšie ako v ľudskom tele, aby to čert vzal! Gregor sa cítil stratený, stále ho čosi tlačilo a svrbelo a voda mu stekala po nahom tele. Keby mal krovky, rozprestrel by si ich ako dáždnik.

„Do kelu, čo sa to so mnou stalo? Azda som len neprespal jar? Hádam som sa nedostal do hmyzieho neba! Kto som? Kde mám svojich šesť nôh? A kde sú moje hryzadlá?“

„Ghum, ghum, ghum!!!“ zakričal na okololetiacu mol'u, ale ani tá akoby mu nerozumela a letela d'alej.

Mole sú vždy na mol, pomyslel si.

V diaľke počul drozdy.

„Ulovila ma!“ zo zvyku sa zl'akol. Vtedy si uvedomil svoju ľudskú veľkosť.

Gregor sa prevalil na chrbát. Vzápätí ho chytila panika, ved' ako roháč sa nevedel prevaliť z chrbta na brucho. Skúsil sa obrátiť, bola to hračka, ľudia nechodia predsa

štvornožky. Je to jasné, premenil sa na človeka!
Zachvátila ho panika.

„Ako sa o seba postarám, ako sa nakrímim?
Nie som pes, ktorému podstrčia miskú s voňavým mäskom, ani srna, ktorá sa napasie zelenej trávy! Ved' už ako chrobák som mal problém zohnať chutné drevo! Lesy postrekujú proti klieštikom a kapeme všetci! Stromy miznú z mapy, vody niet, keby som mal komu zavolať, vedel by som si riadne v mene hmyzu dupnúť nohami, aj všetkými šiestimi, narobiť štabarc, no skúste počúvať chrobákov! Ľudia sú čudní, vyrábajú hmyzie domčeky a popritom pilujú stromy. Lesy sa menia na chaty a strediská. Nechcem byť človekom!“ zaburácala lesom ozvena.
„Skúsím sa spýtať voľajakého kamoša, čo mám robiť.“

Gregor si ľahol na zem a nazrel do machového koberca. Ako roháč poznal každý záhyb, no zrazu akoby sa tu nevyznan. Vidí mravce, fúzača, nosorožteka i zlatoňa. Ale prečo sa pred ním ukrývajú? Nešťastný Gregor ostal ležať v machu až do večera, beznádej vystriedala únava a spánok, pocit, ktorý nepoznal.

Večer bol chladný, Gregor sa zobudil skrehnutý. Potreboval by svojich šesť nôh, aby sa ľahko zodvihol, no namiesto nich mal